

ל"ארצות לא שיגרתיות" כמו איסלאנד, אירלנד ורומניה. מומלץ מי יודע? ! אולי אחרי שיקרא את מיכתבך יתחשק לו לבשל ולארז דווקא אותך. הוא בן 35, ומבטיח להשיב לכל מיכתב שישלחו לו "ללא הבדל גיל, מין, ונושא ההכתבות. העיקר היא האישיות שמאחרי הכתבים."

מיעוט נרדף

אני מוכרחה להודות שהיו לי הרבה לבטים, לפני שהחלטתי לפרסם את מיכ"תבם של (4/68). זאת הנשמה הפורטוגזית שלי. אבל מאחר שמדור זה לא נועד להיות מדור שידוכים דווקא, והוא קודם כל חומר לקריאה, אני מרגישה שכדאי לכם לקרוא. אפילו אם לא תכתבו אליהם. קחו גשימה ותתחילו: "אנו שני גברים ואשה, המוצאים את סיפוקם המיני בדרך סאדו-מאזוכיסטית, ווהי דרך המוקצית מחמת-מיאוס אצל רובו הגדול של הציבור. אנו מצטיירים, כנראה, כאנשים מוזרים, בעלי עין שלישית, שיש להיזהר מלהתקרב אליהם — וחבל, כיוון שלמעשה אין כל הבדל בינינו לבין הנורמלים. אנו בעלי-מישפחות, עובדים כרגיל, בעלי חוג חברים רחב, ומבלים כמו כל, עמך". "יתרה מזאת, אנחנו די אינטליגנטיים, ממלאים תפקידים נכבדים למדי בעבודה, ובעלי שיטחיות-עניינות נרחבים מאוד. אך לקבדיל מאירופה, שם יש מועדונים מיוחדים לשכמונו, ויש סיפורת מיוחדת הדנה בנושא זה, הרי בארצנו הקטנטונת

תני טרמפ לחייל!

חייל משועמם בן 21 הוא (2/68) ה"ארהב טיולים, הצגות טובות וחובב צי"לום. אם את מוכנה להיות האובייקט שלו ולוודא לאיוו רמה הוא כבר הגיע, בצילום כמובן, ואם מלאו לך כבר 18 שנים ולא ראית עוד את שנת ה-21 שלך, את יכולה לכתוב לו, "על כל נושא שב"עולם". מילבד תשובה ממנו ואולי גם כמה פורטרטים, תקבלי גם שי, ממוצרי האיסור והיופי של חברת הדס, במיסגרת המיבצע שלי, "תני טרמפ — כתוב — לחייל!"

העיקר — אישיות

אם לא איכפת לך שהוא ג'ינג'י, קצת, ושהוא יושב בגולה, את רשאית להפנות את המיכתב שאת רוצה לכתוב ל(3/68). הוא מתגורר באנטוורפן, בלגיה, וכל מה שיש לו לעשות בזמנו החופשי זה לעסוק בהקלטות על מכשיריה-הקלטה שלו, לבשל, לקרוא ספרים, לכתוב מיכתבים ולארה, בזמן שהוא לא עסוק בטיולים

ז'יפי יקרתי

איכתבים ז'יפי

תפוז מיכאני ב...הרצליה

אני צעיר בן 14, תלמיד בגימנסיה העברית הרצליה בתל-אביב. הייתי תלמיד כישרוני ביותר וציוניו היו תמיד מושלמים, בין 9 ל-10. כאלה הם גם כיום. אני מצוין זאת כדי להראות שאיני נחות תרבות. אני חושב שאם המבוגרים היו מכירים את חייו ואת ערכיו, היו מזדעזעים. מצחיק לשמוע על כל הוויכוחים של משרד-החינוך אם לקיים שיעורי חינוך מיני בבית-הספר ובאיוו צורה, כשיודעים שיותר ממחצית הבנות בגילך שאתה מכיר הן "פתוחות", כלומר, עברו ניסיון מיני. אני עצמי עברתי את הניסיון הזה בגיל 10. אם למורים שלנו היה חצי מושג מזה, הם היו מתעלפים. איני יודע אם כל הבנים, ובעיקר הבנות, מאושרים מהמצב הזה. שכן, מרבית מישחקי-האהבה התמימים האופייניים לגיל זה נעלמו, וקשה להגיד שזה הכי נחמד. צעירים בגילנו מתחילים לעשן בגיל מוקדם. אצלנו זה התחיל כבר בשנים הראשונות של בית-הספר העממי. מה שאולי אין הכל יודעים הוא הגיל בו מגיעים נערים לעשן "נאפס". עוד בשנה שעברה הביאו אלינו ידידים מבתי-ספר שכנים, "אצבע" חשיש, ובמסביבה כיתתית עישנו אותה ביחד. אני חושב שתודך כמה שנים יגיעו כמה מאיתנו להתמכרות. וזהו, נוער הזהב של צפון תל-אביב". את אורח-החיים של ראוותנות, זילזול בחוק ועישון-סמים (לעת-עתה איננו שודדים מכוניות, אבל תלמידים בכיתות גבוהות סוחבים הונדרה). אנו מקבלים מאחרים, בין השאר מעולס-הזוהר שניצגו מתמקמים בקפה אכסודוס שמול הגימנסיה. אבל איני מטיל בהם את האשמה, האשמה היא בחלקה בהורים שבהשרת אוויר-סירות, הכאות ועוד בבית, הם מביאים לבריונות ילדיהם. אבל האשמים העיקריים הם המחנכים. הנה אנחנו, מורים יקרים. עוד ארבע שנים נתגייס לצה"ל. עם מה? עם תודעה ביריונית? עם התמכרות להשיש? עם שינאה לאנושות שהתייחסותנו אליה אינה רחוקה מזו של התפוז המיכאני?

אדוארד

מיכתבים לפרסום במדור זה יש להפנות לפי הכתובת: מכתבים לציפי, "העולם הזה", ת.ד. 136 תל-אביב. מיכתבים ל"ארה שמכ"תביהם התפרסמו יש לשלוח בי מעטפה כפולה. המעטפה החיצונית ניה תישא את הכתובת הנ"ל, ויה אינו על המעטפה הפנימית, שיה תהיה מכוונת כבוד של 35 אגו"רות, יש לרשום את מיספרו המ"י דורי שה המיכתב אליה הוא מופ"י ניה.

טובת מראה ונפש

(1/68) הפסיד קאריירה של פירסומאי, אם הוא עדיין אינו כזה. לא רק שהוא מוסר את פרטיו האישיים: בן 18.5, גובה 1.80 ס"מ, עיניים כחולות ושיער חום-שחור, הוא גם צירף סימטת-פירסומת ה" מעידה על טיב המוצר: "נסי ולא תת" אכזבי." ואם את באמת לא רוצה להתאכזב, את הייבת להיות בת 18-16, ית"י מראה וטובת-נפש, כהגדרת הבחור. תודי שהוא צנוע, אם אינו תובע שתהיי גם בת לאבא עשיר.

מיכתב פרס

תמונה מחיי נשואין

חיים קשים יש לו, ל(5/68) ולי-כן, "החלטתי לכתוב לך, למרות ש" אינני מסוג המאכלס את מדורך. לא חסר לי דבר, יש לי הכל: מישרה טובה ומכניסה, מעמד חברתי, דירה מרווחת, מכונית פרטית וגם — מה שפיתעך ודאי — אשה מסורה ולי-דים מוצלחים, שלא תהיינה אי-היב" נות. אינני מחפש דרך לבגוד בה. אני מעריך אותה ומעריך את תכונותיה." אז מה הבעיה? או! "אני חו" שב שזה קרה לי אחרי שראיתי את ליב אולמן בתמונות מחיי-נישואיו של אינגמר ברגמן. הסרט הזה כנראה עשה לי משהו. מתאום חשתי שחסר לי משהו בחיי המרובעים והממוס" דים. לא מאהבת, אולי מפני שאני מפחד לשבור את ההרמוניה של חיי משפחתי. אינו התרגשות, התפעמות, שתעורר בי את הצד הרומנטי שבי, הרדום מזה שנים רבות. ייתכן שזו דרך טובה לעשות זאת בהתכתבות, תודך ידיעה מראש שאין כל סיכוי שנתראה או ניפגש אי-פעם. שזה יהיה, פשוט, מעין מישחק בנדמה ל"י. אני בן 43, חושב את עצמי ל" משכיל, מעורה במה שמתרחש בארץ. זאת שתסתכן ותכתוב אלי אינה חיי" בת אפילו לזהות את עצמה. היא יכולה לחישאר ערטיאלית לתמיד, ה" עיקר שמכתביה יהיו רומנטיים ועו" ררו גם בי את התחושה הזאת."

אם זה יקרה לו, אני מאמינה, זה אולי עוד יצל את חיי הנישואין שלו. אתפלא אם יימצאו כאלה שיהיו מוכנות להתנדב בשביל אשה אחרת. את פרס השבוע החלטתי להעניק לו — ולאשתו — אולי זה יעזור להם למצוא את הדרך אל הומונטיקה.

מישהו החליט להתנכל לי עוד לפ"ני שהתחלתי. תראו תראו מה שהכ"י נו לנו לקיץ הזה. מינימיני-שורטס שהם הצעקה האחרונה של האופנה. צעקה!! — צרחה. אני כבר מתארת לעצמי מה יתחולל כאן, כשזה יגיע לארץ. וזה יגיע — אין מה לדאוג מה שברור הוא, שמכתבים למדור הזה יפסיקו אז לכתוב. למה לבזבז את הזמן על מיכתבים כשאפשר ל"טוף את העיניים במראות מעין זה? זאת הסיבה שאני נגד, להוציא אולי כמה כמות טובות שלי, שלנביחן הייתי מוציאה צו שחיוב אותן ל"י בוש את זה. מה יש? ! במיסגרת ה" טיהור החליי הנערך בעמרת המדינה הזאת, הגיע הזמן שיפסיקו לרמות גם למטה.

— הם מלהזכיר. מבלי להתפלסף יתר על המידה, ניתן להוכיח שכל בנייה-אדם נה"נים ממידה מסוימת של סאדו-מאזוכים. שכן אחרת, כיצד ניתן להסביר את העוב"דה שרוב יחסייהמין מלווים בנשיכות קלות, שריות ומעיכות, צביטות ומציצות שבחלקן גורמות כאב-קל. אלא שבכך טמונה גם ההנאה שבהן. קל להבחין כי זהו עניין של כמות בלבד, ולא של אי"כות. יש הנהנה פחות, ויש יותר — כמונו. "היינו מעוניינים להרחיב את חוגנו, ואנו מתארים לעצמנו שיש רבים ונוס"פים שכל הנושא מושך ומגרת אותם. אולי בחלומותיהם הסמויים ניתן ביטוי לכך, אך הם אינם מעזים, ואינם יודעים איד והיכן לממש זאת. עקב היות כל הנושא טאבו מוחלט. "ניסינו לפרסם מודעות בעיתונים, אולם עורכי אותם מדורים סירבו בכל תוקף לפרסם את מודעותינו, למרות שניסחנו אותן בדרך הפחות-פרובוקטיבית שיכולנו לבחור. אחרי כישלוננו בעיתונות, בחר"נו בדרך פחות המונית, שנראתה לנו מב"טיחה יותר: לוחות-מודעות באוניברסי"טה. תלינו מודעה קטנה בין המודעות של חיפוש-ידידות, מכירת-אופנוע והצ"עו"ת-היכרות. למחרת לא מצאנו אותה. לא נואשנו, ותלינו שש מודעות זהות במקומות שונים באוניברסיטה. לתדהמת"נו, הן נעלמו כבר למחרת היום כבמטה"קסם. יש להניח שאותו חוסר-סיבולת מוכר, שבין החברה לבין המיעוטים שבה, פועל גם כאן, כשהשילוב של פחד, סלידה ושינאה משמשים בעירוביבה. "אולי מדורך יאפשר לנו סוף-סוף פית"חון פה? נשמח מאוד לקבל את מיכתבי"הם של אלה החשים נטייה לנושא וגם, ובמיוחד, את אותם שאין להם ניסיון ומשיי אלא חלומות בלבד, לבחון אותם ואת התאמתם וליצור חוג נרחב ומאוון יותר מבחינת הנשים והגברים שבו." לא יודעת מה להגיד. אני מסירה מראש כל אחריות.

הדס תכשירי יופי ואיפור adas